

Gáborkát reggel megfürdette az édesanyja. Tetőtől-talpig tisztába öltöztette. Olyan volt, mint valami vakart hal.

Gáborka egész nap játszott. Benn a szobában és künn az udvaron.

Este elálmosodott. Anyja fölülteti őt az asztalra. Vetkőztetni kezdi. Gáborka álmosan dörzsölgeti szemét.

Anyja lehúzta a kicsi cipőjét, harisnyáját.

Gáborka emelgeti, nézi-nézi szutykos lábacskaát. Egyszerre sírásra görbül a szája.

– Ez nem az én lábam – kesergi kétségbeesetten. – Kicserélték. Az enyém egészen tiszta volt.

•

Évikét himlő ellen oltotta a falusi doktor. A kislány égő szemmel, összeszorított fogakkal tűrte. Nem sírt.

Amikor megkérdezték tőle, tudja-e, hogy miért oltották be, ezt mondta:

– Azért, hogy ne jussak a pokolba, mint a pogányok ...

-i.

1933. november 9., csütörtök, 8. old.

Pesti utca

Társaskocsira várunk délben. Sokáig nem jön.

Sétalगतunk fel s alá az őszi délelőttben. A megálló mögött gyümölcsös bolt kirakata. A kirakatban harsogó téli almák, naspolya, berkenye, kevéske kései szilva s már aszaltszilva is van. Még őszibarack is van, de már néhány beteges színű, erőszakkal érlelt narancsot is látni.

A tél sanyar gyümölcssei találkoznak itt kis időre, s most búcsúzkodnak egymástól.

Künn az utcán, a kirakat előtt pedig két farekeszben becses aszúra érlelt szőlő didereg.

Amint gyönyörködünk a színes és vonzó csendéletben, azt látjuk, mindenki, aki csak elhalad a kitett szőlő előtt, lecsippent egy-egy szemet a fürtökről, s a szájába teszi. Olyan természetesen, mintha csak a termő tőke mellett haladnánk el szüretkor, s onnan csipegetnénk néhány szemet. Amíg vártunk, alaposan megkopasztottak néhány fürtöt.

Bementünk a boltba érdeklődni, vajon észreveszik-e, hogy dézsmálják a szőlőt.

– Dehogynem vesszük észre – mondták. – De nem járunk vele rosszul. Naponta elcsipegetnek így vagy másfél kilóra való szőlőt, de azok, akik nem tudnak ellenállni a kísértésnek, többnyire – lelkiifurdalásból – másnap vagy harmadnap és többször is visszajönnek hozzánk vásárolni, s így sokszorosan megtérül a kárunk. A lelkiismeret szigorú bíró, vezekeltet a lopásért, s egy szem szőlő elcsenését éppúgy bűnnek tartja, mint bármi értékes holmiét.

Elámultunk a lélekismerő boltoson, s kimenet mi is lecsippentettünk lopva néhány szemet az édes gyümölcsből.

Közben a társaskocsi, amelyikre oly hosszan vártunk, pont az orrunk előtt robogott el.

Lám, máris megbűnhődtünk az elkövetett bűnért.

•

Templom előtt láttuk.

Féllábú koldus álldogált ott mankójára s falábára támaszkodva. Egyszerre csak egy bundába bugyolált kecses dáma libben hozzá, s apró, fehér, se-lyemszőrű kínai kutyuskáját szó nélkül a koldus karjába teszi, majd keresztet vet, s a templomba lép. A remek, ápolt állat ott marad az ágrólszakadt koldus karjai között.

Egy negyedóra múlva a hölgy kijött a templomból, átvette kis kedvencét, megölelte és szó nélkül elsuhant vele.

Kiderült, hogy a hölgy minden délelőtt eljön ebbe a templomba, s addig a kutyuskájára a koldus vigyáz künn. Havonta öt pengőt kap ezért a munkájáért. Előre fizetve.

1933. november 18., szombat, 7. old.